

MLADOST NOČI

Šime Vučetić

Senčnica ob morju diha od majske sape,
a na obalo se plazi hobotnica teme.
O polipi mraka, koliko vas je!
Vidim vašo vlažno glavo z dvoje očmi,
dvema rjavima sončnicama večera.

Tiho je pobočje, blag je oljčni vrt.
Ni rumenih rojev čebel,
ni več rdečih rož in kelihov sonca.
In kaj bi z njimi, čeprav bi bili?
Mar niso sinja nebeška morja
še zmeraj v krošnjah?
Bilo bi dobro pozdraviti črte rib,
ki prihajajo v tvoje oči,
gospa noči, na tej večerni obali.

A tišina postaja kot šala.
Sence trav čutim (ali kaj?)
in hrepenim, da sedem čimprej za polno mizo,
ki si jo, noč, pripravila zame in s črnim tilom
prekrila,
da bi svečo prižgal
in pričakal sladko oljčno večerjo na olju.

O mladost noči s cenenim jedilnikom
v tej samotni hiši-fantaziji,
ki jo sapica z morja hladi
in ovija hobotnica mraka.

BRACERE

Marin Franičević

To so mule kanala.
Tovor vlečejo in molče.
V boju s teminami in odjugami,
ki po gladini valé jih in tarejo,
rebra čerem nastavljajo,
a boke pečem in dežju
in polze od oblaka do oblaka
k zapuščenim, davnim zalivom,
težke in zmeraj okornejše.

V dokih vonjajo po katranu
in po deskàh, na katerih se smola suši.
V lukah se zibljejo osamele
in oble. In se zgube neopazne,
kadarkoli jih tuja volja premakne.
S palubami golimi, ki so zgubile svežino,
in same, odhajajo proti daljnim svetilnikom,
počasi drseč med skalnatimi grebeni.

Težke od školjk in od morskih trav
se zvijajo na valovih
z načetimi trupi. In gnijejo po zapuščenih zalivih,
radostne od edinega jambora, ki se maje,
pripete z nevidno verigo
k razburkani skali, od črvov načete
in prazne. Dokler ne pokrije jih plima.

BREZMEJNE MEJE

Jure Kaštelan

Na križišču kjer se misel s srcem srečuje je nehala jokati žalovavka
v žile kjer kroži kri pritekale so vode rek
v kolobarje oči se je bujno življenje rastlin in zvezd naselilo
sonce podnevi in sonce ponoči kroži po zemljevidu dlani
po dlani razpraskani od ostric
po dlani ožarjeni z neponarejeno svetlobo
po dlani zêmlje in kâmenja
po dlani zaznamovani s človeško usodo

nestvarne so sanje vendâr se rodijo v telesu
v grčavem spletu gibov in zvokov
meje so stvarne vendâr je nestvarna ljubezen
v ledenem imenu minljivosti
v kolovratu kač ki iščejo mirno pot do pojišča
v izpahnjemem stoku volčice
na čelu kjer plahutajo nestvarne golobice
za čelnico kjer se misel spreminja v obliko ladje
kjer se večnost spreminja v neminljivo minljivost
v edino zavetje ljudi

te meje so narejene zaradi otroških sanj
da bi drvar zvečer mirno odložil sekiro
da bi rudar ko se vrača pogledal sonce in zvezdni voz
da bi orač bil menjave letnih časov vesel
da bi mornar imel pipo a pilot pristanišče
da bi žejni vodé in lačni kruha imel
da neenaki postal bi enak pred zakónom pravice